

מסופר על מרן הגרי"ז מברסק זצ"ל שפעם ישב בליל יו"כ ודיבר חריף נגד רב גדול וידוע, ת"ח עצום, אבל בעל דעות משובשות שהונחלו לדורות. שאלוהו מקורביו, וכי זה הזמן לדבר?

ענה להם מרן ז"ל, אם לא צריך לעשות זאת, אז בכל זמן, אין זה הזמן. ואם צריך לעשות זאת, מתי הזמן לעשות מה שצריך אם לא עכשיו? בשלהי אלול, כשהזמן יקר מתמיד, ועליה והתחזקות הם צורך השעה יותר מתמיד, נראה לכאורה שאין זה הזמן לגיליון של נאמנו. אבל אף אנו נענה, שאם צורך השעה לבטל שקר ודעות כוזבות, הסתה ומלחמה נגד עיני העדה והנהגת התורה, מתי כן הזמן לכך, אם לא כעת?

"למה גנבת את אלהי"

מסכת עלילותיו ורמאותו של השווער (חותן) של אבינו יעקב, הלא הוא לבן הארמי, הרמאי הגדול, אב טיפוס לרמאי הדורות, מבוארת היטב בתורה הקד' ובדברי חז"ל.

עשרים שנות התעמרות ומאה רמאויות, עבודה קשה תחת שליטה טוטאלית, עומדות לבוא לקיצן.

נקעה נפשו של יעקב אבינו, וגם נשותיו, אמותינו הקדושות, מסכימות. שהרי "הלא נכריות נחשבנו לו כי מכרנו ויאכל גם אכול את כספנו".

ואיך התחיל התהליך? "וירא יעקב את פני לבן והנה איננו עמו כתמול שלשום". לבן כועס. יעקב מצליח. זה ודאי על חשבוננו. וגם בני לבן ממורמרים. "לקח יעקב את כל אשר לאבינו, ומאשר לאבינו עשה את כל הכבוד הזה".

מאיפה בא העיוות הזה? מה נקודת המוצא של הרמאי ובניו?

הרי יעקב אבינו – איש תם – שאיננו יודע לרמות (רש"י), מעיד על עצמו "כי בכל כחי עבדתי את אביכן, ואביכן התל בי והחליף את משכורתי עשרת מנים, ולא נתנו א' להרע עמדי... ויצל א' את מקנה אביכם ויתן לי..."

וגם מלאך ה' אומר לו "כי ראיתי את כל אשר לבן עשה לך".

וכאשר יוצא יעקב אבינו לדרכו החוצה במצות השי"ת, הוא נאלץ לנהוג בגנב, בדרך הראויה והרלוונטית.

"ויגנב יעקב את לב לבן על בלי הגיד לו כי ברח הוא". אין לו דרך אחרת. למרות ציווי השם והבטחת שמירתו, ההשתדלות המעשית מחייבת לפעול מול הגנב לפי הראש שלו.

אבל מה קורה כשלבן ממחר לרדוף להשיב אליו את "גנבתו"?

נתחיל מהסוף. אחרי הכל ואחרי הויכוח הנוקב בו מנסה יעקב להוכיח את חפותו ולהפנות בעדינות אצבע

לכיוון הנכון, מכריז לבן: "הבנים בני והבנות בנותי וכל אשר אתה ראה לי הוא". זהו. זהו זה, הנה פה.

הכל שלי. כל מה שאתה רואה. למה? ככה. זו נקודת המוצא. עכשיו נשאר רק לתפוס את ה"גנב".

למרות אזהרת השי"ת ללבן, הוא לא יכול להתעלם מה"אמת". הוא בא חשבון עם יעקב ה"גנב".

"מזה עשית, ותגנב את לבבי, ותנהג את בנותי כשביות חרב... למה נחבאת לברח ותגנב אתי..."

נו מילא. את הכל אני יכול להבין. אבל "למה גנבת את אלהי"? את ההנהגה שלי? את ההשקפה שלי?

את התרפים שאומרים לי מה לעשות, מגלים לי את ההנהגה, את הדרך לשלוט. את זה גנבת לי???

זהו. אבל עוד משהו קטן.

כשקבעו חז"ל את נוסח ההגדה, למדונו ש"לבן בקש לעקור את הכל". זו היתה כוונתו הסופית. מי שמפריע לו לגנוב, לרמות, להשתלט ולהיות בעל הבית ללא מעצורים, יצטרך להמחק. "לעקור את הכל".

רבות בשנים, כשעולם התורה שקד על תורתו ועבודת השם, היו מי שתכננו את

העתיד. בשקט, בתחכום, ובהרבה מעשים רחוקים מעיני הזרקורים, הם דאגו

להשתלט. השתלטו וגנבו מהציבור ומגדולי התורה את מוקדי ההשפעה.

השתלטו על מוקדי הכוח והשליטה. על העיתון של עולם התורה. על העיתון

שמרנן הרב שך והסטייפלער זצ"ל סמכו ידיהם עליו. (הרב שך לא הקים אותו. בניגוד

לטעות הרווחת, רק תמך את היזם ועודדו). עורך מוכשר וחבר מרעיו ועם רעהו כלבבו

ה"מנהל" המוכשר, תפסו את מוקד הכוח הזה ועשו בו ככל העולה על רוחם.

הסמינר ה"גנוב". בני לבן כונסים. (אין כוונה לבני המנהל החשוב הי"ו, אלא לאנשי הכח)

הנהלה רוחנית? חותמת גומי. שליטה, תנתן לרב הראוי ל"דעתם". השפעתם על דעת הקהל משך שנים לא נתפסת. הם קבעו מי גדולי ישראל ומי לא. מי יוזכר ומי לא. איזה תואר ינתן למי. מי ימחק, מי יושמץ. הישיבה האשדודית

ומחצית הגבעה, אין. (בחיריק). אחרים אאוט. מרן אב"ד בני ברק, מאן דבר שמיה? ההוראה החדשה, היא המסורת.

יכלה הדף ועוד דפים ולא תכלה היריעה של השתלטות זו ומעלליה. העיתון שינה פניו והפך למרכז שיווק של

עודה לעילא ולעילא והכל בשם ההשקפה וב"הורמנא" ממרן הרב שך זצ"ל...

אבל לגנבה צריך כיסוי. ל"חזקה" צריך טענה. אז יש. השקפה. מסורת ההנהגה. "המשך ההנהגה" בלי מנהיג.

יש תרפים. ואם זה לא נראה טוב. נשים מנהיג. לא זה, שיהיה ההוא. העיקר שיעקב לא יצליח.